

Kennismaking Inner Strength: "Folk rock met een vleugje mystiek "

De Nederlandse band Inner Strength treedt inmiddels al ruim 2 jaar op door heel Nederland met hun innovatieve muziek, die wel beschreven wordt als Folk rock met een vleugje mystiek. In meer dan de helft van hun nummers speelt de didgeridoo een belangrijke rol in het neerzetten van de sfeer. De nummers variëren van lekker rustige luistermuziek, via melodische rock naar erg dansbare door folk geïnspireerde nummers. Inner Strength bestaat uit 6 personen en combineert didgeridoo, zang, viool, fluit, gitaar, bas, drums en percussie.

Inner Strength v.l.n.r.: Judith, Endy, Roland, Noortje, Geert, Kelly. Foto: Smile Fotografie (+31 620 401 516)

In tegenstelling tot veel bands met didgeridoo, die de didge als sfeerbepalende achtergrond dreun met wat boventonen gebruiken, wordt bij Inner Strength de didge vaak als ritmisch instrument ingezet. Dit is bijvoorbeeld duidelijk het geval bij de nummers "Power of Now" en "Free". Met name in dit laatste nummer wordt de didge op een onconventionele manier gebruikt door in korte staccato tonen te spelen.

Roland, de didgeridoo speler, is met name beïnvloed door spelers zoals Charlie McMahon en Michael Jackson (Axis). Daarnaast heeft hij workshops gevolgd bij onder andere Mark Atkins, Alan Dargin, David Blanas en Djalururuwiwi. Tevens is hij webmaster van <http://www.didgeweb.com>, een didgeridoo website die gericht is op Nederlandse en Vlaamse didgeridoo spelers.

Het begin

Kelly (gitaar): "Ik wilde al heel lang een band opzetten in een rock/classic/wereldmuziek stijl. Deze wens werd extra gevoed nadat ik Metallica & the San Francisco orchestra had gehoord en naar de Chris Hinze 'T'ai Chi In Balance' tour in November 1999 in Eindhoven was geweest. Eind 1999 had ik een aantal muzikvrienden bij elkaar gebracht om te kijken of we daarmee de band konden starten."

Hoe kwam de didgeridoo bij de band?

Kelly: "Rond die tijd had ik een didgeridoo workshop gedaan en ik hield echt van het geluid. Ik had ook het gevoel dat dit geluid heel mooi zou passen bij het wereldmuziek idee dat ik had. Stom toevallig zag ik toen een kleine advertentie hangen van een didgeridoo speler die een gitarist of fluitist zocht om mee samen te spelen. Die didge speler bleek Roland te zijn. En daardoor was ook hij aanwezig toen de band voor het eerst bij elkaar kwam. Grappig is dat pas een paar jaar later bleek dat ook hij bij de show van Chris Hinze was geweest!"

Kende iedereen in de band de didgeridoo al?

Roland (didgeridoo): "Toen de band voor het eerst bij elkaar kwam was die didge nog niet echt bekend bij de meesten. En ook het combineren van het geluid van de didge op één enkele basistoon was iets dat tijd kostte om te leren. Ook op dit moment wordt de didge nog vaak in één toonsoort gebruikt tijdens een nummer, vooral omdat het veranderen van de

toonhoogte iets is dat voorzichtig en accuraat gedaan moet worden. Anders klinkt het gewoon niet. Echter de flexibiliteit van de didgeribone, die het mogelijk maakt om de basistoon tijdens het spelen aan te passen, maakt het nu ook mogelijk dat de didgeridoo de melodie lijn van de nummers volgt."

Judith (Fluit en zang): "De eerste keer dat ik bewust een didgeridoo hoorde was inderdaad het moment dat we als band voor het eerst bij elkaar kwamen. Ik was onder de indruk van het geluid en werd er meteen door geraakt. Aan de andere kant was ik bang dat het instrument erg beperkt zou zijn en daardoor ook een erg beperkende factor zou zijn voor de muziek. Maar door Roland merkte ik dat ik het helemaal mis had en zelfs nu nog verbaast hij me regelmatig met de flexibiliteit van het instrument en het geluid en de ritmes die je uit de didge kunt halen."

*Roland op Didgeribone
Foto: S. de Gier*

Hoe schrijven jullie je nummers?

Judith: "Nummers schrijven is nog steeds een uitdaging en ik denk dat het dat altijd wel zal blijven. Zeker in het begin moesten we veel experimenteren om de didgeridoo in onze muziek te integreren. We hebben ook veel covers gespeeld om elkaar te leren kennen. We beginnen nu door te krijgen hoe we de didge het beste in onze muziek kunnen inzetten. Ik heb bijvoorbeeld gemerkt dat de combinatie didgeridoo met fluit erg krachtig kan zijn. Ik kan door ook echt van genieten. De didgeridoo speelt dan als ritme instrument terwijl ik met de fluit de melodie erover laat vloeien. In onze nummers waar ook gitaar en viool zit kan de didgeridoo zowel een percussie instrument zijn, maar ook een instrument zijn dat een warme sfeer neerzet."

Roland: "Vaak hebben Judith of Kelly een basis idee voor een ritme of melodie. En zodra ze dat gaan spelen volgen de anderen, vaak in een soort jam om allerlei combinaties te proberen. Soms triggert een gitaar of bass gitaar melodie me om iets soortgelijks op didgeridoo te spelen. Zo is bijvoorbeeld het didge ritme in "Spirits Bay" ontstaan. Of een andere keer kan het ritme dat gespeeld wordt me inspireren om een andere ritme te gaan spelen dat er goed bij past. Dit gebeurde in "Power of Now", waar de drummer Geert een lekker snel ritme ging spelen. Ik vulde dat verder in met de didge en Judith maakte het af door er met de fluit weer overheen te gaan. We hebben wel gemerkt dat je de didge vroeg in een nummer moet inbrengen, omdat het anders erg moeilijk wordt om de didge dreun te combineren met nummers waar al veel dynamiek zit in de melodielijn of akkoorden."

Je had het over Covers. Heb je ook covers van didge nummers gespeeld?

Roland: "Het was moeilijk om goede didge nummers te vinden die ook nog bij onze muzikale smaak pasten. Eigenlijk waren de enig geschikte nummers die we toen konden vinden van Charlie McMahon. Daarvan hebben we "Drifting" gecoverd en dat nummer spelen we nu bij sommige optredens nog steeds in onze eigen versie."

Noortje (Viool en zang): "Ik denk dat dit het eerste nummer was waar de didge begint en vervolgens de viool invalt en we dan samen een duet spelen gedurende een aantal maten. Daarna valt de rest van de band in. Dit nummer was zeker een goede manier om te leren om viool samen met didgeridoo te spelen – maar ook om te wennen aan het geluid van de

Judith van der Valk & Charlie McMahon: Drifting
Foto: R. Mathijssen

didge. Ik vind het geluid van de didge erg mooi, net als Judith, maar het duurde wel een poos voordat ik de maten in het didge geluid goed hoorde. En dat ondanks dat Roland zelfs extra nadruk legde op de eerste tel in de maat.”

Judith: “Trouwens over Charlie: ik waardeer echt zijn manier van spelen. Ik vind dat hij erg innovatief bezig is en de didgeridoo in moderne muziek erg stimuleert. Hij is een echte pionier in het integreren van zo'n traditioneel instrument in moderne muziek. Dankzij Roland heb ik Charlie een keer mogen ontmoeten en samen

met hem “Drifting” kunnen spelen. Ook toen weer vond ik de combinatie van didge en fluit echt prachtig en ik heb er echt van genoten om met Charlie te kunnen spelen. Ik was ook geraakt door Charlie's passie voor het instrument.”

Hoe zou je je nummers beschrijven?

Judith: “Dat is zo'n beetje een van de moeilijkste vragen. Onze nummers variëren erg, van bijna Rock, vooral onze eerste nummers, naar mooie easy-listening songs. Ik denk dat onze muziek nu wel steeds meer naar folk muziek gaat neigen. Vooral de snellere en vrolijke nummers worden beïnvloed door Roland's didgeridoo spel. In die nummers zijn de didge ritmes echt een stuwende factor. En gelukkig kan de didge, dankzij de didgeribone, in bijna elk nummer meespelen, ongeacht de toonsoort waarin het nummer staat.”

Kelly: “Het is soms moeilijk om onze muziek te beschrijven, omdat onze muziek zo sterk varieert tussen de nummers. En dat maakt het soms weer moeilijk om programmeurs te overtuigen dat zo ons toch echt moeten programmeren. Gelukkig hebben we een keer een vrij treffende beschrijving van onze muziek gehoord: Folk-achtige rock met een vleugje mystiek.”

Hoe reageert je publiek op de didge en jullie muziek?

Kelly: “Ons publiek reageert altijd erg enthousiast op onze muziek. Vooral het innovatieve aspect van onze muziek wordt erg gewaardeerd. En ook de didgeridoo valt goed in de smaak. We hebben nog nooit van ons publiek gehoord dat de didgeridoo saai wordt, wat je van andere bands met didge soms wel hoort. Dit komt volgens mij deels door de manier waarop de didge wordt bespeeld: op veel verschillende manieren, afhankelijk van het nummer. En het kan komen omdat we de didge nooit koste wat het kost in een nummer willen opnemen, of de hele tijd in een nummer moeten hebben. De didge is er wanneer hij er moet zijn, en als hij stil moet zijn, dan is hij stil.”

Roland: “Wat Kelly zegt is volgens mij waar. Sommige nummers die we schrijven zijn gewoon compleet zonder de didge. Het enige wat ik dan misschien doe is de achtergrond van de muziek invullen met een klein shakertje. Als je in die nummers een didge toevoegt dan verstoort je de volledigheid of de rust van het nummer (zoals bijv. in “The Source”). En als de didge meespeelt dan heeft hij absoluut zijn eigen rol, en het publiek vindt het mooi. Na

een optreden komen er bijna altijd wel een paar mensen naar me toe die geïntrigeerd zijn door de didgeridoo en er meer van willen weten.”

Wat zijn jullie plannen voor de toekomst?

Kelly: “Voor de directe toekomst willen we meer nummers schrijven. We hebben nu een kleine vijftien eigen nummers, maar voor een anderhalf tot twee uur durende set willen we nog wat meer nummers hebben. Verder willen we dit jaar op tenminste één of twee festivals spelen en dat lijkt ook te gaan

lukken. Voor volgend jaar proberen we een kleine tour te organiseren, misschien zelfs buiten Nederland. Daarnaast hebben we net onze eerste live CD afgerond, “No Expectations”. We hebben ondertussen al weer een paar nieuwe nummers die we later dit jaar op willen nemen. We weten nog niet of we dit in de studio gaan doen of dat we weer een live album gaan maken. Het laatste is goedkoper, maar een studio album geeft toch een betere kwaliteit.”

Roland: “En wat de didgeridoo betreft is het plan om mijn speeltechniek nog verder te verbeteren. Zoals Mark Atkins eens in een interview zei: “Ik heb nu ruim 20 jaar gespeeld en ik leer nog steeds bij”. Oftewel, ik heb nog minstens een jaar of 14 te gaan! Verder hoop ik over een paar weken Charlie McMahon’s Seismic sensor te hebben. Dit geeft me weer genoeg stof om het te leren gebruiken en het geeft de band weer een uitdaging om met weer een nieuw geluid te gaan werken.”

Inner Strength is veelbelovend voor de toekomst. Hoewel een groot deel van hun muziek misschien iets minder toegankelijk is voor het grote publiek, doet de muziek het goed in de folk scene, die –volgens sommige muziek bladen- de meest innovatieve muziek van dit moment is.

Inner Strength is:

Roland Mathijssen	Didgeridoo, percussie
Noortje van de Voort	Zang, viool
Judith van der Valk	Fluit, zang
Kelly van der Heijden	Gitaar
Endy Kasanardjo	Bas gitaar
Geert van der Wallen	Drums, percussie

Meer informatie en samples van nummers op: <http://www.inner-strength.nl>

De band op het podium (Foto: B. v.d. Voort)